

Непознатий. Благодарѣ ви; не трѣбва да се трудите, вечеря приближава; азъ сега ще си поотпочинѣ малко.

Тодорка (*говори тихо на Боянча*) той може да е нѣкоя добъръ търговецъ.

Боянчо [*сжшо тихо*]. Може би. [*обръща се къмъ Лазара*] Охъ гиди байо! Вижъ — Лазаръ спи . . . [*Дръгна го за рамото*] Лазаре, Лазаре, събуди се, че скоро ще дойде вуйчо.

Лазаръ. (*отваря очи*). Какъ? що? ахъ, да, колко е часа? (*гледа часовника*) Бре, бре, ето колко злончовци сте вие! нарочно не ме събудихте рано, за да ме гълчятъ прѣдъ вуйча, а по-добритѣ подаръци да даждъ на васъ. Но азъ пакъ ще успѣѣж; (*търси перото*) Кой ми взе перото? А, ето го. (*пише*). Азъ знамъ да бързамъ . . . Ахъ (*сбърква, захваща да истрива и заплъсква писаното, цъка съ уста*) не е добро! (*скъсва този листъ и пише на другъ*).

Тодорка. Бѣди спокоенъ, драгий ми; още е доста рано, ти ще го прѣпишешъ.

Лазаръ. Излизай, казвамъ ти!

Боянчо. Трѣбва да направимъ още единъ букетъ и да наредимъ всички столове.

Тодорка. Да, да, хайде . . . (*излизатъ*).

ЯВЛЕНИЕ V.

Лазаръ и непознатий.

Лазаръ. (*пише бързо, втопва мастило и накапва листото, тропва съ нога и удря съ ржка тетрадата си*). Какво е туй наказание! ще ѣж захвърлѣж и ще избѣгамъ! че щѣлъ да дойде днесъ вуйчо, та що? още съ дохожданието си ли и за урока ще ме пита? Утрѣ ще си го напишѣж. Па отъ като вземѣ подаръцитѣ, може и хичъ да го не пишѣж. Захвър-